

μω ουσχεθείσα, τινάσσεται ἀφυπνίσασα νεκρούς τῷ τιναγμῷ.

*Ἐδυσ, φωτουργέ, καί συνέδου σοι τὸ φῶς ἡλίου· τρόμφ δὲ ἡ κτίσις συνεχεται, πάντων Σε κηρύττουσα ποιητήν. Λίθος λαξευτός τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον· ἀνθρώπος θνητός δ' ὡς θνητὸν Θεὸν κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ· φρίζον ἡ γῆ!

*Ἴδε μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας καὶ σὴν μητέρα, τέκνον, καὶ φθογγὴν δός, γλυκύτατον ἔκραζε δακρύουσα ἡ Ἄγνη. Κάλλος, Λόγε, πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσυχες, ἀλλ' ἐξαναστὰς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτούς θείας αὐγαίς.

*Ἐδυσ τῆ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καὶ μὴ φέρον δλέπειν ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

*Ἥλιος ὁμοῦ καὶ σελήνη σκοτισθέντες, Σῶτερ, δούλους εὐνοούντας, εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολάς.

*Ὅσπερ πελεκάν, τετρωμένος τὴν πλευράν Σου, Λόγε, Σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώσασας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνοῦς.

*Ἥλιος τὸ πρὶν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους κόπτων, ἔστη· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας, καταβόλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

*Ἥρθη στουρωθεὶς ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνοος ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὃ μὴ φέρουσα ἐσειέτο δεινῶς.

Οἶμοι, ὦ Υἱέ! ἡ ἀπειρανδρος θρηνεὶ καὶ λέγει· ὃν ὡς βασιλέα γὰρ ἤλιζον, κατὰκριτον νῦν δλέπω ἐν Σταυρῷ.

Ταῦτα Γαβριὴλ μοι ἀπήγγειλεν, ὅτε κατέπτη, ὅς τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη, τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν ἐκτετέλεστα ἡ προφητεία· ἡ γὰρ Σὴ ρομφαία διέδραμε τὴν ἐμὴν καρδίαν, Ἐμμανουὴλ.

Νέκρωσιν τὴν σὴν ἡ πανάφθορος, Χριστέ, Σοῦ μήτηρ, δλέπουσα, πικρῶς Σοὶ ἐφθέγγετο· μὴ θραδύνης, ἡ ζωή, ἐν τοῖς νεκροῖς.

Νύττη τὴν πλευράν καὶ ἠλοῦσαι, Δέσποτα, τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς Σου ἰώμενος καὶ τὴν ἀκρᾶσιαν τῶν χειρῶν τῶν προπατόρων.

Ράπισμα χειρῶν Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἀνθρώπον πλάσαντος, καὶ τὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

*Ἦμνοις Σου, Χριστέ, νῦν τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ταφὴν τε ἀπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες τῆ ταφῆ.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ Σου προσφέρουσι Χριστέ μου.

Μυροφόροι ἤλθον, μύρα Σοὶ, Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρονῶς.

Δεῦρο, πᾶσα κτίσις, ὕμνος ἐξοδίους προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

*Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα σὺν Μυροφόροις πάντες μυρίωμεν ἐμφρόνως.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ εὐεργέτου.

*Ὡ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!

*Υπτιον ὀρώσα ἡ πάναγνος Σε, Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρῆνε.

*Ὡ γλυκὺ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;

Θρῆνον συνεκίνει ἡ πάναγνος Σου, μήτηρ Σοῦ Λόγε, νεκρωθέντος.

Γύναια σὺν μύροις ἤκουσι μυρίαι Χριστόν, τὸ θεῖον μῦρον. Θάνατον θανάτῳ Σὺ θανατοῖς, Θεέ μου, θεία Σου δύνασται.

Πρὸς τὸν πυθμένα ἄδου κατήχηθι ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου παράφρονος Ἰούδα.

Συναπολοῦνται πάντες οἱ σταυρωταὶ Σου, Λόγε, Υἱέ Θεοῦ παντάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ συναπολοῦνται πάντες οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

ΥΔΡΙΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρη μέρα, σήμερον ἐσταυρώσασι τὸν πάντου βασιλέα.

Σήμερον ἔβαλα βουλή οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι, οἱ ἄνομοι καὶ τὰ σκυλιά, οἱ τρισκαταραμένοι.

Ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ μπῆ σὲ περιβόλι, νὰ κάμη δειπνο μουσικό, νὰ τὸν συλλάβουν ὄλοι.

Κι ἡ Παναγία Δέσποινα κάθοντα μοναχὴ τῆς καὶ προσευγᾶς τῆς ἔκαμνε γιὰ τὸ Μονογενῆ τῆς.

Σῶνουμε, μάννα μου, προσευκέες, σῶνουμε καὶ οἱ μετάνοιες καὶ τὸν υἱὸ σου πιάσανε καὶ στοῦ χαρκιᾶ τὸν πᾶνε.

«Χαρκιά, χαρκιά, κάνε καρφιά, κάνε τρία περόνια.» Καὶ κείνος ὁ παράνομος πᾶνει καὶ κάνει νέντε.

—Ἐοῦ, χαρκιά, ποῦ τὰ κανες, πρέπει νὰ μᾶς διδάξης. —Βάρτε τὰ δυὸ στὰ χέρια του, τὰ δυὸ στὰ δυὸ του πόδια,

τὸ πέφτο τὸ φαρμακερὸ, βάρτε το στήν καρδίαν του, νὰ τρέξη αἷμα καὶ νερὸ ἀπὸ τὰ σωττικά του.

Κι ἡ μάννα του σάν τ' ἄκουσε ἔππεσε καὶ λιγώθη.

Σταμνὶ νερὸ τῆς ρίξανε, τρία κανάτια μόσκο, καὶ πέντε μὲ ροδόσταμο, γιὰ νὰ ῥτ' ὁ λογισμός τῆς.

Καὶ σάν τῆς ἤρτ' ὁ λογισμός, καὶ σάν τῆς ἤρτ' ὁ νοῦς τῆς, ζητεὶ μαχαίρι νὰ σφαῖ, φωτιά νὰ πᾶ νὰ ππέση,

ζητεὶ κρημνὸ νὰ κρημιστῆ γιὰ τὸ Μονογενῆ τῆς. —Πάρε, μάννα μ', ὑπομονή, πάρε, μάννα μ', ἀνέση.

—Καὶ πῶς νὰ πάρ' ὑπομονή, καὶ πῶς νὰ πάρ' ἀνέση; Ἐναν υἱὸ μονογενῆ καὶ κείνο κρεμασμένο!

Τηρᾶ δεξιά, τηρᾶ ζερβά, κανένα δὲ γνωρίζει, τηρᾶ καὶ δεξιότερα, δλέπει τὸν ἅγιο Γιάννη.

—Ἄι μου Γιάννη Πρόδρομε καὶ Σαπτιστὰ τοῦ γιοῦ μου, μὴν εἶδες μὲ τὸ τέκνο μου, καὶ σὲ τὸ δάσκαλό σου;

—Δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ πῶ, γλώσσα νὰ σοῦ μιλήσω, δὲν ἔχω χεροπάλαμο, διὰ νὰ σοῦ τὸ δείξω,

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνὸ, τὸ παραπονεμένο, ὅπου φορεῖ ποικάμισο στὸ αἷμα δουτισμένο;

Ἐκεῖνο νὰι τὸ τέκνο σου καὶ μὲν' ὁ δάσκαλός μου. Κι ἡ Παναγία πλησίασε, γλυκὰ τὸν ἐρωτοῦσε:

—Δὲν μοῦ μιλάς, παιδάκι μου, δὲν μοῦ μιλάς παιδί μου; —Τί νὰ σοῦ πῶ, μαννούλα μου, ποῦ διάφορο δὲν ἔχει;

Μάννα, τὸ Μέγα Σάββατο, κόντὰ στὸ μεσονύχτι σημαίνει ὁ οὐρανός κι ἡ γῆς, σημαίνουν οἱ καμπάνες.

Υἱέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου, πλαστουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον ἐν ξύλῳ κρεμασθέντᾶ ἠλάλαξεν ὀρώσα.

Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη θερμῶς δακρυρροοῦσα τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

*Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ;

Δοξάζω Σου, Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Αἱ μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσεληθοῦσαι προσέφερόν Σου μύρα.

Ἀνάστα, ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα μήτηρ δακρυρροοῦσα λέγει.

*Ἐρραναν τὸν τάφον αἱ μυροφόροι μύρα, λίαν πρωὶ ἐλθοῦσαι.

Εἰρήνην Ἐκκλησία, λαῷ σου σωτηρίαν, δώρησαι Σῆ ἐγέρσει.

Ὁ ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΠΕΛΕΖΙΝΗΣ ξεκινάει ἀπ' τὸ ἐπόμενο τεῦχος τῆς ΥΔΡΙΑΣ σελίδες κριτικῆς, μετὸ γενικὸ τίτλο: ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΤΗ ΓΛΩΣΣΑ.

Γιὰ δσοὺς θέλουν νὰ τοῦ στείλουν τὰ βιβλία τους, ἡ διεύθυνσή του εἶναι: Ἄ. Μπελεζίνης, Μεγίστης 3, Κυψέλη Ἀθήνα (τηλέφ. 8616926).